

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

16 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Mîrzacovschi Sergiu Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat mun. Xxxxx str. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 29.06.2017-16.11.2017
2. *instanța de apel:* 11.12.2017-06.02.2018
3. *instanța de recurs:* 03.04.2018 - 16.05.2018

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 16 noiembrie 2017, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Mîrzacovschi Sergiu Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, la 110 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

A fost respinsă cererea acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul lui Mîrzacovschi Sergiu în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată pentru efectuarea constatării medico-legale în sumă de 128 lei, precum și pentru efectuarea expertizei medico-legale în sumă de 320 lei.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat că, Mîrzacovschi Sergiu, urmărind scopul aplicării violenței fizice față de concubina sa Modîrca Victoria, cu care locuiește pe adresa mun. Xxxxx, sat. Xxxxx, str. Xxxxx și fiind astfel, potrivit art. 133¹ lit. a) Cod penal, membri de familie, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea acestora, acționând cu intenție directă îndreptată spre atingerea scopul său, la data de 23 mai 2017, în intervalul de timp cuprins între orele 20.00-22.00, aflându-se pe adresa indicată, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în urma unui conflict verbal apărut între el și concubina, Modîrca V., a numit-o cu cuvinte

necenzurate, după care i-a aplicat mai multe lovituri cu palma în regiunea capului și a feței, care dezechilibrându-se, a căzut pe scări, în acest mod fiindu-i cauzate victimei, Modîrca V., dureri fizice și leziuni corporale, ce potrivit concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. 1295/D din 19 iunie 2017, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare ușoară.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanță a calificat *de drept* faptele inculpatului, Mîrzacovschi S., în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal – *violența în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, alte acțiuni violente soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, în partea individualizării pedepsei penale și în partea ce vizează cheltuielile judiciare, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Mîrzacovschi S. să fie condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar potrivit art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită a o suspenda condiționat pe o perioadă de probațiune de 2 ani. A încasa din contul lui Mîrzacovschi S. în beneficiul statului cheltuielile judiciare ce țin de efectuarea constatării medico-legale nr. 2070 din 24.05.2017 în sumă de 128 lei, precum și a expertizei medico-legale nr. 1295 din 19.06.2017 în sumă de 320 lei.

În motivarea apelului procurorul a invocat:

- pedeapsa cu munca neremunerată în folosul comunității îl va favoriza pe inculpat să săvârșească pe viitor acțiuni similare, iar de către alte persoane va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție;

- instanța de judecată absolut nu a luat în considerație faptul, că inculpatul a comis infracțiunea respectivă, fiind în stare de ebrietate alcoolică, ceea ce demonstrează că prezintă un pericol real pentru societate, deoarece emoțiile lui prevalează asupra conștientului și în orice eventuală situație asemănătoare acesta poate să se comporte în mod similar;

- instanța de judecată nu a reținut în calitate de circumstanță agravantă starea de ebrietate a inculpatului, deoarece la materialele cauzei penale lipsesc careva probe ce ar demonstra că la momentul comiterii faptei acesta s-ar fi aflat în stare de ebrietate și care ar fi fost gradul, însă în același timp instanța în partea constatatoare a sentinței a indicat concret, că Mîrzacovschi S. era în stare de ebrietate alcoolică în timpul comiterii infracțiunii;

- instanța de judecată absolut nu a luat în considerație faptul, că inculpatul anterior a fost condamnat și pedeapsa aplicată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei a influențat pozitiv asupra corectării inculpatului, deoarece în decurs de mai mulți ani nu a încălcat legea penală. Conștientizând faptul, că nu

este pedepsit efectiv și proporțional pentru faptele săvârșite, inculpatul va deveni mult mai încrezut în impunitatea sa și ca urmare există pericol să mai săvârșească infracțiuni;

- aplicarea în privința inculpatului, Mîrzacovschi S., a unei pedepse suspensive va contribui în vederea neadmiterii de către acesta a comportamentului prejudiciabil, respectiv inculpatul fiind ținut sub influența condițiilor prevăzute la art. 90 Cod penal, dar și sub influența pericolului consecințelor eventuale a săvârșirii unei infracțiuni în perioadă de probațiune va pleda în vederea corectării comportamentului său prin respectarea legalității și ordinii de drept;

- instanța de judecată neîntemeiat a dispus trecerea cheltuielilor judiciare în contul statului. În cadrul examinării acestei cauze penale nu au fost stabilite careva motive ce ar concluziona, că nu este rațional de a încasa cheltuielile judiciare de la condamnat. Legea procesual-penală stabilește cazuri concrete când condamnatul poate fi eliberat de plata cheltuielilor judiciare, însă instanța de judecată nu a luat în considerație prevederile legale și absolut neîntemeiat s-a expus asupra sorții cheltuielilor judiciare;

- argumentul instanței, precum că la materialele dosarului nu au fost anexate careva probe ce să ateste mărimea cheltuielilor judiciare solicitate de procuror nu este întemeiat, deoarece la sfârșitul actelor de expertiză medico-legale și constatării medico-legale sunt expres indicate sumele cheltuielilor suportate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2018, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just concluzionând că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată. Aceste împrejurări, fiind constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, ce au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, instanța de apel nu a reținut argumentele procurorului la capitolul dezacordului cu pedeapsa stabilită inculpatului, deoarece prima instanță a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale în cadrul individualizării pedepsei. Prin urmare, instanța de apel a considerat că, prima instanță întemeiat a reținut solicitarea inculpatului de a-i aplica pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, fiind inoportună stabilirea unei pedepse privative de liberate, deoarece părțile s-au împăcat. Mau mult ca atât, acțiunile violente au fost provocate și de comportamentul victimei, Modîrca V., care era în stare de ebrietate, fapt recunoscut de către aceasta în declarațiile făcute la etapa urmăririi penale.

Referitor la alegerile procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată, instanța de apel a notat, că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor

fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat, învederând prevederile art. art. 142-143, 227 alin. (3), 228 alin. (4) Cod de procedură penală.

În sensul dat, instanța de apel a statuat, că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, prin numirea efectuării expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statutului.

6. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea parțială a acesteia, în partea individualizării pedepsei inculpatului Mîrzacovschi S. și în partea ce ține de respingerea cererii de încasare din contul ultimului a cheltuielilor judiciare, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea poziției sale, procurorul invocă:

- pedeapsa aplicată inculpatului în prezenta speță este prea blândă, urmând a-i fi stabilită pedeapsă cu închisoare;

- instanța de judecată nu a luat în considerație faptul, că inculpatul a săvârșit infracțiunea respectivă, fiind în stare de ebrietate alcoolică, ceea ce demonstrează că prezintă un pericol real pentru societate, deoarece emoțiile acestuia nu prevalează asupra conștientului, respectiv în orice eventuală situație asemănătoare acesta poate să se comporte în mod similar;

- instanța de judecată nu a reținut în calitate de circumstanță agravantă starea de ebrietate a inculpatului, deoarece la materialele cauzei penale lipsesc careva probe ce ar demonstra că la momentul comiterii faptei acesta s-ar fi aflat în stare de ebrietate și care ar fi fost gradul, însă în același timp instanța în partea constatatoare a sentinței a indicat concret, că Mîrzacovschi S. era în stare de ebrietate alcoolică în timpul comiterii infracțiunii;

- instanța de judecată absolut nu a luat în considerație faptul, că inculpatul anterior a fost condamnat și pedeapsa aplicată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei a influențat pozitiv asupra corectării inculpatului, deoarece în decurs de mai mulți ani nu a încălcat legea penală. Conștientizând faptul, că nu este pedepsit efectiv și proporțional pentru faptele săvârșite, inculpatul va deveni mult mai încrezut în impunitatea sa și ca urmare există pericol să mai săvârșească infracțiuni;

- aplicarea în privința inculpatului, Mîrzacovschi S., a unei pedepse suspensive va contribui în vederea neadmiterii de către acesta a comportamentului prejudiciabil, respectiv inculpatul fiind ținut sub influența condițiilor prevăzute la art. 90 Cod penal, dar și sub influența pericolului consecințelor eventuale a săvârșirii unei infracțiuni în perioadă de probațiune va pleda în vederea corectării comportamentului său prin respectarea legalității și ordinii de drept;

- instanța de judecată în urma examinării cauzei și emiterii hotărârii nu a luat în considerație faptul, că în cadrul prezentei cauze penale de către stat au fost suportate cheltuieli în sumă de 448 lei, în legătură cu efectuarea constatării medico-legale în sumă de 128 lei și efectuarea expertizei medico-legale în sumă de 320 lei,

sume ce urmau a fi încasate de la inculpat în beneficiul statului, în conformitate cu prevederile art. 227-229 Cod de procedură penală, iar instanța contrar prevederilor art. art. 385 alin. (1) pct. 14), 397 pct. 5) Cod de procedură penală, nu a dispus acest fapt.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427.

Așadar, în prezenta speță, reieșind din recursul declarat se atestă, că autorul acestuia îl întemeiază în baza pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume: hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, precum și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Totodată, Colegiul penal constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu stabilirea inculpatului a pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, opinând pentru numirea pedepsei cu închisoare și aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, criticând în același timp și respingerea solicitării de încasare a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea constatării și expertizei medico-legale din contul vinovatului.

Referitor la temeiul de casare, invocat de recurent și stipulat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, Colegiul penal statuează, că aceste temeiuri pentru recurs, în prezenta speță nu sunt incidente. La acest capitol, instanța de recurs menționează, că prin apelul declarat de către procuror, acesta a invocat ca argumente de bază dezacordul cu aplicarea în privința inculpatului a pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, considerând că scopul pedepsei penale nu va fi atins, decât în cazul stabilirii pedepsei cu închisoare și dispunerea suspendării acesteia pe o perioadă de probațiune, conform art. 90 Cod penal, precum și dezacordul

respingerii solicitării de a încasa cheltuielile de judecată pentru efectuarea constatării și expertizei medico-legale la caz, adică chestiuni asupra cărora urma să se expună instanța de apel. În cele din urmă, verificând dacă instanța de apel s-a pronunțat asupra criticilor invocate de apelant și dacă hotărârea adoptată conține concluzii întemeiate asupra considerentelor sale, în viziunea Colegiului, această instanță nu a neglijat prevederile alin. (5) art. 414 Cod de procedură penală, fiind oferite răspunsuri la argumentele esențiale, care au și constituit fondul apelului. Deși, instanța de apel a preluat în hotărârea sa, raționamente ale primei instanțe referitor la aplicarea pedepsei inculpatului și respingerii solicitării de încasarea a cheltuielilor de judecată, Colegiul penal apreciază acest fapt, ca unul ce nu contravine considerentelor Curții Europene și anume în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. (*Garcia Ruis c. Spaniei, Heile c. Finlandei*). Astfel, instanța de recurs consideră, că hotărârea contestată corespunde cerințelor prevăzute la alin. (8) art. 417 Cod de procedură penală, cuprinzând temeuri de fapt și de drept, ce au dus la respingerea apelului declarat de către acuzatorul de stat.

În partea ce vizează invocarea cazului de casare, prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, Colegiul îl apreciază ca fiind unul declarativ, deoarece reieșind din textul recursului declarat, sub acest aspect nu a fost motivat și fără a fi indicat care concluzii ale instanței de apel din hotărârea adoptată contravin dispozitivului acestuia.

Totodată, în urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat de către recurent și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanțele de fond și-au motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, fără a fi admise careva erori în acest sens, stabilind în privința acestuia o pedeapsă echitabilă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Opozant celor invocate de recurent la capitolul efectuării unei individualizări eronate a pedepsei aplicate în privința inculpatului, care nu va atinge scopul pedepsei penale, instanța de recurs relevă, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 67 Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului, și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Deci, instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și cea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanțiunea art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, prevede pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 ore sau cu închisoare de până la 3 ani. Această infracțiune, clasificându-se ca mai puțin gravă, potrivit alin. (3) art. 16 Cod penal.

În continuare, conform alin. (2) art. 75 Cod penal, în cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Reieșind din prevederile legale menționate supra, Colegiul notează, că instanța de judecată în cadrul efectuării individualizării pedepsei penale, urmează să argumenteze necesitatea aplicării pedepsei cu închisoare, ce poartă un caracter

excepțional și respectiv nu poate aplica o pedeapsă mai blândă prevăzută de lege în sancțiunea articolului respectiv, blândețea pedepsei fiind aplicată conform ordinii categoriilor pedepselor specificate în art. 62 Cod penal.

În cauza suspusă judecării, instanțele de fond au conchis, că inculpatului Mîrzacovschi S., urmează a-i fi aplicată pedeapsa cea mai blândă din cele alternative, prevăzute în sancțiunea normei imputate și anume - munca neremunerată în folosul comunității, timp de 110 ore.

Regulile 31 și 35 (*Recomandarea nr. R 16 (92) al Comitetului de Miniștri al CoE, adoptată la 19 octombrie 1992 de către statele membre, referitoare la Regulile Europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate*) evidențiază că spre deosebire de pedepsele cu închisoare sau amendă, care pot fi aplicate coercitiv indiferent de voința infractorului, sancțiunile și măsurile comunitare necesită cooperarea acestuia pentru a-și atinge scopurile, de aceea munca neremunerată în folosul comunității poate fi aplicată doar persoanelor care acceptă să execute o asemenea pedeapsă.

În cadrul audierii inculpatului în ședința de judecată, acesta a declarat că este de acord să muncească în folosul comunității, este sănătos (f.d. 85).

De asemenea, rezultând din materialele cauzei Colegiul constată, că inculpatul a recunoscut vina integral, se căiește sincer de cele săvârșite, fapt ce a generat judecarea cauzei în procedura simplificată, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală. De menționat la caz este și acel fapt, că părțile s-au împăcat, au la întreținere 3 copii minori, inculpatul este unicul întreținător al familiei, la evidența medicului narcolog nu se află, a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, iar la apariția conflictului a contribuit și partea vătămată prin comportamentul provocator, care în ziua săvârșirii infracțiunii era în stare de ebrietate.

Așadar, din circumstanțele cauzei constatate în prezenta cauză, Colegiul penal statuează, că instanțele de fond nu au avut temeiuri suficiente pentru a stabili măsura excepțională de pedeapsă sub formă de închisoare, respectiv acestea întemeiat au ajuns la concluzia de a numi inculpatului pedeapsa mai blândă prevăzută de sancțiunea infracțiunii imputate și anume – munca neremunerată în folosul comunității timp de 110 ore, învederând faptul beneficiii reducerii de o treime din limitele pedepsei. În cele din urmă, ținând cont de faptul că inculpatul a conștientizat gravitatea celor săvârșite, a întreprins măsuri de a aplană relațiile existente cu concubina sa, a dat acordul de a munci în folosul comunității, pentru a restabili echitatea socială, instanțele de fond întemeiat au conchis că anume această măsură de pedeapsă va contribui la reeducarea inculpatului și resocializarea acestuia, astfel fiind atins scopul legii penale.

Instanța de recurs nu va reține criticile procurorului, precum că anterior în privința inculpatului în cadrul altei condamnări, a fost suspus unei pedepse penale cu suspendare condiționată, care a avut efect îndelungat, ca inculpatul să nu comită alte infracțiuni, respectiv anume această pedeapsă și modalitate de executare ar fi una potrivită în cazul inculpatului. La aceste alegații, Colegiul notează, că

inculpatul, potrivit cazierului judiciar (f.d. 36), a fost condamnat în anul 1993, adică aproximativ cu 25 de ani în urmă, săvârșind infracțiunea dată la o vârstă tânără, de 20 ani, ce nu este una similară sau din categoria celei de care a fost învinuit, acest fapt permite de a conchide că instanțele de judecată întemeiat au aplicat o pedeapsă neprivativă de libertate inculpatului, iar în rezultatul prestării muncii neremunerate în folosul comunității va avea de câștigat societatea. Totodată, pentru inculpat efectuarea muncii neremunerate în folosul comunității va fi o premiză ca acesta să conștientizeze în timp despre necesitatea respectării legilor în societate și alegerii unui comportament adecvat, astfel încât să beneficieze în viitor nu doar comunitatea, dar și familia sa de bunurile acumulate în rezultatul muncilor efectuate.

Referitor la argumentul invocat de procuror în recursul declarat, precum că instanța de fond a făcut constatări și concluzii contradictorii în partea ce ține de reținerea concomitentă a faptului comiterii infracțiunii în stare de ebrietate și pe de altă parte aceasta împrejurare nu constituie o circumstanță agravantă a răspunderii penale, deoarece nu a fost confirmată prin probe, Colegiul statuează că, deși aceste constatări și concluzii nu se conciliază în prezenta speță, totuși circumstanța agravantă – săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate nu va fi reținută la caz. Instanțele judecătorești trebuie să țină cont de faptul că circumstanțele prevăzute de lege, inclusiv care agravează răspunderea penală a făptuitorului constituie obiect al probațiunii și instanța de judecată este obligată să constate dacă partea acuzării a dovedit existența lor (art. 96 alin. (1) pct. 2); 394 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală). Circumstanțele agravante prevăzute de lege în art. 77 Cod penal au un caracter exhaustiv, respectiv la stabilirea pedepsei, instanțele judecătorești pot recunoaște ca agravante numai acele circumstanțe care au fost stabilite de organele de urmărire penală, au fost indicate în rechizitoriu (art. 296 alin. (2) Cod de procedură penală) și numai dacă au fost susținute de acuzatorul de stat în debaterile judiciare. Astfel, în cauza deferită judecării, organul de urmărire penală nu a invocat în rechizitoriu (f.d. 55) prezența a careva circumstanță agravantă în privința inculpatului, respectiv nu poate fi reținută ca fiind prezentă careva circumstanță ce ar agrava răspunderea penală a ultimului.

Având în vedere toate circumstanțele cauzei în cumul, ținând cont de principiul umanismului, prevăzut de art. 4 Cod penal, cât și de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră, că instanțele de fond au efectuat o individualizare corectă a pedepsei stabilite inculpatului și just au conchis, că nu este rațional ca acestuia să-i fie stabilită o pedeapsă cu închisoare, deoarece careva interdicții la aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității nu se atestă, în cauza deferită judecării.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea pedepsei, instanțele de fond au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, precum

și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea altor persoane, iar solicitarea recurentului privind aplicării pedepsei cu închisoare și a dispozițiilor art. 90 Cod penal, în privința lui Mîrzacovschi S. este una nejustificată.

Cât privește critica autorului recursului, precum că instanțele de fond neîntemeiat au respins solicitarea părții acuzării de a încasa din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată, instanța de recurs o consideră neîntemeiată și nu se va îndepărta de la concluziile instanțelor de fond.

În susținerea raționamentelor sale, Colegiul penal remarcă, că recurentul solicită invocând prevederile art. art. 227 și 229 alin. (1) Cod de procedură penală, încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea constatării și expertizei medico-legale în sumă totală de 448 lei, motivând că legea prevede ca condamnatul să suporte cheltuielile judiciare.

La cele invocate mai sus, instanța de recurs menționează, că aceste argumente ale recurentului sunt neîntemeiate, deoarece dispoziția art. 143 Cod de procedură penală prevede că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în norma dată, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză (art. 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală).

Potrivit alin. (1) art. 229 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Totodată, instanța de recurs relevă dispoziția alin. (2) art. 229 potrivit căreia, *instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare...* Prin urmare, se atestă că norma dată nu poartă un caracter imperativ, ci unul facultativ, lăsând la discreția instanței de a hotărî asupra chestiunii plății cheltuielilor judiciare ținând cont de împrejurările cauzei și suportării acestor cheltuieli.

În această ordine de idei, Colegiul evidențiază, că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Prin urmare, se reține că constatarea medico-legală nr. 2070 din 24.05.2017 și expertiza medico-legală nr. 1295 din 19.06.2017, au fost ordonate de către organul de urmărire penală în vederea stabilirii circumstanțelor cauzei, constituind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

În acest sens, Colegiul penal statuează, că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, prin numirea efectuării constatării și expertizei medico-legale, reprezintă cheltuieli judiciare ce urmează a fi achitate din bugetul de stat. Astfel, sunt apreciate ca fiind corecte concluziile instanțelor de fond referitor la trecerea în contul statului a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei în prezenta cauză.

Generalizând cele menționate, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu și-au găsit confirmarea temeiurile de recurs la care face referire recurentul și nu sânt motive de a interveni în soluțiile adoptate de către instanțele de fond.

În baza celor menționate mai sus, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Mîrzacovschi Sergiu Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 13 iunie 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie